

JAN ŠTOČEK / LUCIE BECHYNKOVÁ

VRAH 2

JE V KAŽDÉM Z NÁS

Pokračování knižního bestselleru
s elitním kriminalistou z oddělení vražd

Vrah je v každém z nás 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Štoček, Lucie Bechynková

Vrah je v každém z nás 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VRAH

JE V KAŽDÉM Z NÁS

2

JAN ŠTOČEK / LUCIE BECHYNKOVÁ

VRAH

JE V KAŽDÉM Z NÁS

2

 CPRESS

© Jan Štoček, 2023

© Lucie Bechynková, 2023

Illustrations © Luděk Nechvátal, Shutterstock.com, 2023

Photos © Jaroslav Fikota, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4975-1

ISBN e-knihy 978-80-264-5008-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5009-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5007-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

OBSAH

VŠE PRO LÁSKU	10
VRAŽDA BOHATÉHO HOMOSEXUÁLA	36
PŘÍPAD DOMINANTNÍ KLÁRY	62
VINOHRADSKÝ HROBNÍK	76
ROZNAŠEČ HIV	110
ORLICKÁ BEDNA	136
PROMLČENÁ VRAŽDA	164
ROZHOVOR S JANEM ŠTOČKEM	188
OBRAZOVÁ PŘÍLOHA	204
PODĚKOVÁNÍ	211
O AUTORECH	213

Po úspěšném debutu knihy *Vrah je v každém z nás* se čtenáři nemohli dočkat dalšího pokračování. Jejich odezva na první díl byla tak silná, že se první vydání knihy vyprodalo během pár dní. Proto jsme bez otálení požádali Jana Štočka, elitního detektiva pražské mordparty, aby nás znovu vtáhl do světa skutečných kriminálních příběhů.

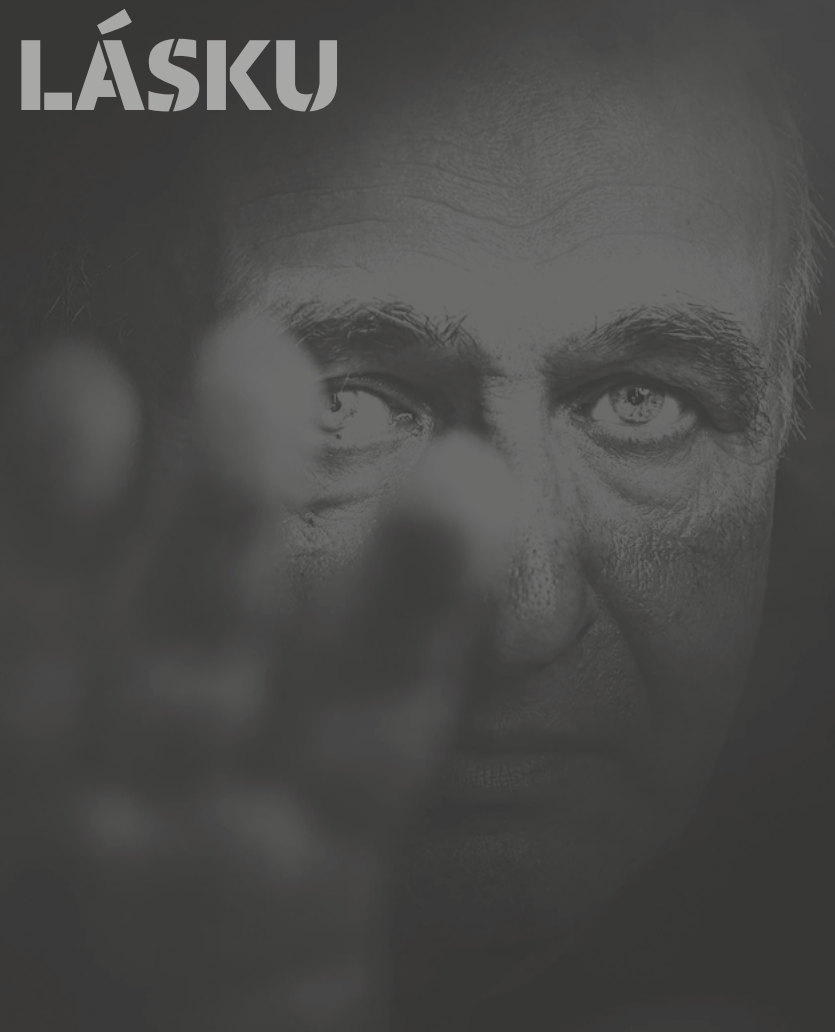
Ve druhém díle se ponoříte hlouběji do zákulisí vyšetřování, kde se každý případ stává spletitým labyrintem. Jan Štoček odhaluje nové, dosud nepopsané kauzy a čtenáři tak mohou sledovat, jakým způsobem byly tyto hádanky krok za krokem rozluštny. Jeho jedinečný styl vyprávění vás opět uchvátí, překvapí a možná i zamrazí.

Tato kniha je pozváním do světa, kde se stírá hranice mezi dobrem a zlem. Autor nám připomíná, že za každým rozhodnutím stojí člověk a jeho příběh. Vstupte znovu do hlubin skutečných zločinů a objevte, co vše může skrývat lidská duše.

Vaše redakce

1. případ

VŠE PRO LÁSKU

Bylo to někdy v září roku 2004, když ještě doznávaly dovolené. Pamatuji si, že byl pátek a v Praze byl relativní klid. Ten ale kolem jedné hodiny po poledni přerušil služební telefon, ve kterém mi operační předběžně sděloval, že v Praze 3 došlo na Kubelíkově ulici č. 29 ve 4. patře k zahoření bytu a hasiči při zásahu našli v jedné místnosti mrtvou, částečně ohořelou starší ženu. Hasiči měli podezření na únik plynu a na úmyslné založení požáru druhou osobou. První myšlenka, která člověka u takových zatím nejasných případů napadne, bývá, že někdo z hasičů má asi velké oči. Ale tuto úvahu jsem vzápětí potlačil. Kvalita tohoto sboru byla hodně dobrá, zvláště po revoluci zde postupně začali pracovat velice kvalitní odborníci s patřičným fyzickým fondem i vzděláním a se špičkovou technikou. Proto jsem vůbec nezpochybňoval jejich podezření, vzal jednoho kolegu a vyrazili jsme do Kubelíkovy ulice.

Vypadalo to tam jako na manévrech IZS neboli integrovaného záchranného systému. Část ulice byla totálně ucpaná služebními vozidly a u většiny z nich byl pořád ještě puštěný maják. Napadlo mě, proč to nevypnou a nešetří v autě baterie. Možná jsem jim ale trochu záviděl, protože my jsme žádný maják ve služebním autě neměli. Do toho zavolal operační, ať si dáme pozor, že podle jeho informací v bytě stále uniká plyn z plynového sporáku. Proto nechal celý barák a další dva sousední evakuovat, zvláště pak obyvatele z horních pater. To byl vlastně důvod, proč bylo na místě tolik policejních aut a uniformovaných kolegů, kteří se snažili vyvádět nájemníky z bytů ven na bezpečnější místa. Jenže lidská zvědavost je bezmezná, a tak se mezi

zasahujícími hasiči procházelo i několik zvědavců. Ti zřejmě vůbec netušili, co dokáže udělat výbuch koncentrovaného plynu... Proto jsme se s kolegou raději drželi v dostatečné vzdálenosti a čekali, až hasiči umožní vstup do domu. Kousek od nás postávali kolegové z krajského výjezdu i se služebním lékařem, tak jsme se k nim přidali. Od nich jsme se dozvěděli, že v domě probíhá odvětrávání plynu a do bytu se bude moci až po souhlasu hasičů. Po chvíli jsem zahlédl, jak z domu vychází vyšetřovatel od hasičů. Byl to můj starý známý Karel Hladík, se kterým jsem se mnoho let potkával na podobných případech. Karel byl taková hodně zkušená stálice mezi pražskými hasičskými vyšetřovateli a také moc příjemný člověk. Jeho parketou bylo zjišťování příčin a ohnisek požárů a z jeho zpráv pak vycházela policie při dalším vyšetřování. Vykročil jsem k němu se slovy: „Tak jak to vidíš?“ Otočil se na mě a bylo vidět, že je rád, že jsme se zase jednou potkali.

„Asi to bude pro vás,“ odpověděl a začal mi popisovat, jak to v bytě vypadá a že bylo velké štěstí, že plameny v místě ohniska asi zhasly samy, protože neměly kyslík, jinak by barák vyletěl do vzduchu, protože v kuchyni u sporáku byly otevřeny všechny plynové hořáky. To bylo závažné sdělení, hořáky se samy určitě neotevřely. Pak pokračoval, že v jednom z pokojů leží na podlaze mrtvá žena, už částečně ohořelá. V tomto momentě jsem ho přerušil a nesměle se zeptal, zda by s námi šel do bytu a popsál nám to tam. Moc se mu do toho nechtělo. Argumentoval tím, že v bytě jsou otevřena všechna okna a pořád tam může být nějaká „kapsa“ s plynem. Nakonec souhlasil s tím, že na oplátku do svého protokolu a plánu využije naše měření bytu.

Tak jsme se s výjezdem vydali do čtvrtého patra – pěšky, protože v domě byla kromě plynu vypnuta i elektřina, a tak nejezdil výtah. Samotné vchodové dveře do bytu byly zevnitř otevřené a neporušené. Nenesly stopy ani od zlodějů, ani od hasičů, protože prvotní vstup do bytu byl proveden po hasičském žebříku oknem. Samotný byt byl s různou intenzitou očazen, ale jako vyhořelý nevypadal. Zničený

ohněm byl až zadní menší pokoj, kde na podlaze ležela na zádech mrtvá žena s nohama směřujícíma ke dveřím. Celá místnost byla silně prolita vodou a mně došlo, že na kriminalistické stopy asi můžeme rovnou zapomenout.

Žena byla oblečena do domácího úboru. Tělo bylo částečně ohořelé, nejvíce ve spodní části. Hlava a trup nesly stopy spíše jen popálenin a okouření, kdežto nohy, hlavně pak v oblasti lýtek a kolen, byly úplně zdevastované ohněm. Podlaha pod nimi byla do hloubky shořelá. Na těle a kolem něj byly patrné zbytky ohořelých stránek vytrhaných z časopisů. Na podlaze kousek vedle mrtvé ležela prázdná láhev od rumu značky Key. Jak mě upozornil vyšetřovatel hasičů, mohlo by se jednat o akcelerátor hoření, neboť tento rum obsahuje 60 % alkoholu. Na chvíli jsem vzhledem k prázdné lahvi zauvažoval o možnosti, že si to žena mohla v důsledku opilosti způsobit sama, nahlas jsem to ale raději neříkal. Nedalo mi to a přes protesty technika jsem prošel místností k ženině hlavě a mírně jsem ji pootočil do strany. Pod hlavou jsem viděl ještě tekutou krev a prsty jsem nahmatal deformaci lebeční kosti směrem dovnitř. To mi stačilo k přesvědčení, že se pravděpodobně opravdu jedná o vraždu jedním nebo více údery tupým předmětem.

Ještě než vyšetřovatel s technikem začali natáčet celkové video, stačil jsem si celý byt prohlédnout. Zaujalo mě, že byl vzorně uklizený, nikde ani stopy po nějakém hledání či přehrabování. Na botníku v chodbě ležela kabelka a v ní netknutá peněženka s doklady a asi šesti sty korunami. Podle fotografie z občanského průkazu se docela dobře dala provést alespoň předběžná identifikace mrtvé ženy. Jednalo se o Marii Mandovou, ročník 1949, vdanou. V kuchyni byly známky po vaření, podle obsahu v hrnci asi nějakého guláše. Jediné, co mě upoutalo, byla malá stará knihovna s prádelníkem v chodbě bytu. Knihovna měla v horní části dvě souběžná zašupovací skla, za kterými byly v řadě naskládané knihy. Skleněná dvířka byla částečně otevřená a několik knih v řadě bylo vyndaných. Jak podotkl kolega, starší lidé

si takto schovávají peníze. Dělal to dojem, že paní při vaření oběda přepadl v bytě zloděj. Ale mohla to být také domácí záležitost... Bylo zkrátka předčasné dělat nějaké závěry. Zatím jsme neměli o rodině žádné informace, bylo třeba sehnat manžela nebo někoho jiného z rodiny, o které jsme zatím nevěděli vůbec nic.

Rozloučil jsem se s vyšetřovatelem hasičů Hladíkem a cestou z bytu jsme s kolegou zakleпали na několik dveří v naději, že by nám některý soused mohl k rodině z vyhořelého bytu něco říct. Ale všichni byli buď v práci, nebo byli ještě evakuováni. Venku jsem zahlédl detektivy z kriminální služby Prahy 3. Jménem jsem je neznal, ale zavola jsem na ně. Ty zajímala základní otázka – zda případ budou zpracovávat oni jako požár s nešťastnou náhodou, nebo si případ převezmeme my coby kraj. Očividně se jim ulevilo, když jsem jim sdělil, že si případ budeme brát my, neboť se asi jedná o vraždu. Dohodli jsme se, že nám do večera sepíšíou záznam o tom, co dosud zjistili. Nato mě trochu zaskočili informací, že ve vedlejších služebním autě sedí majitel bytu, a tedy manžel mrtvé. Na můj dotaz, zda mu již oznámili úmrtí manželky, lakonicky odpověděli: „To si oznam sám.“ Radost jsem z toho neměl, ale bylo jasné, že kolegové neměli informace, a tak nebylo co oznamovat.

Pan Manda se policii přihlásil sám. Údajně mu do práce telefonoval nějaký soused, že mu hoří byt. Měl jsem představu, že si ho převezmeme a v klidu si s ním promluvíme na policejní služebně v Kongresové ulici. Nezdálo se mi vhodné oznamovat mu tu nešťastnou zprávu na místě, kde hasiči balili svoje vybavení a kolem se to jen hemžilo lidmi. A tak jsme s panem Mandou raději vyrazili k nám. Byl to starší muž, určitě mu bylo přes padesát. Oblečen byl do montérkového overalu a ruce měl zašpiněné od nějaké manuální práce. Informace o požáru v bytě jej evidentně zastihla při pracovní činnosti.

Jeho první otázkou bylo, kde je manželka. I když jsem se snažil odpověď oddálit, trval na ní. Nedalo se nic dělat, tak jsem mu ještě

za jízdy oznámil, že manželka je mrtvá. A abych předešel další otázce, rovnou jsem mu řekl, že se asi udusila kouřem v důsledku požáru. Na otázku, proč byt hořel, mu kolega neutrálně odpověděl, že to je v kompetenci hasičů, kteří to právě zjišťují. Zbytek cesty již probíhal bez komunikace, mimo krátkého telefonátu, kdy pan Manda volal synovi a oznámil mu, že jeho máma je mrtvá, jejich byt vyhořel a on že momentálně jede na policii, kde se snad dozví víc, pak mu zavolá. Ve výtahu, aby řeč nestála, jsem mu nabídl možnost pomoci našeho psychologa, kterou ale odmítl. Já byl rád. Nejsem zrovna zastáncem těchto metod.

V kanceláři jsme si začali povídat. Pan Manda nám řekl, že má malou instalatérskou firmu, ve které pracuje se svým synem a třemi zaměstnanci. Působí po celé Praze, podle toho, kde si seženou zakázku. V současné době se podílejí na rekonstrukci domu na náměstí Míru v Praze 2 a kompletaci bytů po rekonstrukci domu v Praze 10. Rodinný život hodnotil jako bezproblémový. On se svojí firmou celkem dobře uživil rodinu, manželka pracovala jako daňová poradkyně, ale většinou pro jeho firmu, pouze občas dělala daně někomu jinému.

Bylo docela kuriózní, když nám řekl, že jeho manželka byla jednou z obětí v případě Hepnarová, která v roce 1973 nákladním autem v Praze 7 úmyslně najela do skupiny lidí na tramvajové zastávce. Paní Mandová tenkrát přežila, ale utrpěla těžké zranění hlavy a pánve, dokonce jí byla vyoperována ledvina. V tento moment jsem znejistěl, zda deformace na lebce, kterou jsem nahmatal, nemohla být třeba důsledkem tohoto starého zranění. Nedalo mi to a šel jsem z chodby zavolat vedoucímu našeho výjezdu, zda již mají lékařské dobrozdání. Ubezpečil mě, že na hlavě jsou minimálně dvě čerstvé tupé rány s prolomením lebky, a potvrdil kvalifikaci vraždy. Když jsem se vrátil, nemělo cenu tuto informaci před panem Mandou úplně tajit. Řekl jsem mu, že nelze vyloučit, že jeho žena mohla být zavražděna – což ovšem bez pitvy momentálně nelze ani potvrdit, ani vyvrátit – a požár byl až následný.

Byl jsem přesvědčený, že se jedná o vraždu, ale nechtěl jsem čerstvému vdovci sdělovat neověřené informace a předčasné závěry, protože ještě nebylo hotové ani ohledání shořelého bytu. A také jsem měl obavy, aby si nezačal sprádat nějaké vlastní teorie.

Očekával jsem trochu jinou reakci, ale pan Manda se tvářil pořád stejně smutně, pouze se po chvíli zeptal, kdo by to mohl udělat. Popravdě jsem mu odpověděl, že nevím, ale budeme se snažit to zjistit. Vysvětlil jsem mu, že jeho manželka mohla být napadena náhodným zlodějem, ale že musíme začít takovou tou policejní rutinou. Hovor jsem zakončil větou: „Tak nám tedy řekněte, pane Mando, co jste dnes dělal, v kolik hodin jste vstával, kam jste jel a co jste tam dělal.“ Jeho reakce se dala očekávat. „To si snad myslíte, že jsem ji zabil já?!“ vyhrknul dotčeně. Vysvětlil jsem mu, že to je pouze rutina a někde se začít musí. A tak nám pan Manda začal vyprávět, jak ráno celá rodina včetně syna Tomáše vstala jako každý pracovní den v sedm hodin. Proběhla běžná ranní rutina a on se synem kolem 7:45 odjeli vlastním autem na pracoviště do jednoho z domů na náměstí Míru. Manželka měla v plánu v průběhu dopoledne jet za nějakým klientem a vrátit mu účetnictví. O koho se jednalo, nevěděl. Po příjezdu na pracoviště už tam na ně čekal jejich zaměstnanec Karel Dvořáček a později přišli Josef Větrovský a Jiří Kozel. Jednalo se věkově přibližně o vrstevníky a spolupracovníky z bývalého OPBH Prahy 2. Na požádání pan Manda poskytl ke jménům i telefonní čísla. Bylo mu jasné, že jeho výpověď – alibi – se bude ověřovat. Po převlečení do pracovního odvězl autem Jiřího Kozla na Prahu 10 do ulice Na Míčánkách, což byla jejich druhá zakázka. Kozel zde prováděl instalatérské komplety bytů v rekonstruovaném domě. Všichni začali pracovat a kolem poledne Mandovi telefonoval dodavatel, že jim na Míčánky vezou umyvadla, baterie a záchodové mísy. Protože tam byl Kozel sám, poslal tam Manda syna Tomáše, neboť se jednalo o dvacet umyvadel a záchodových mís. Tomáš se převlékl a kolem poledního odjel.

Ještě se domluvili, že cestou někde v železářství koupí zámek, aby se uskladněné věci v prázdném bytě zabezpečily. Kolem 13:30 Mandovi telefonoval známý z vedlejšího domu, že u nich v bytě hoří. Manda se ani nepřevlékl a Dvořáček ho odvezl svým vozem k jeho domu, kde už se setkal s policií.

Se slovy „vydržte chvíli“ jsem odešel od výslechu a vyhledal kolegy z týmu. Těm jsem popsal situaci a rozdělil jim Mandovy spolupracovníky, aby je hned telefonem kontaktovali a osobně prověřili jeho výpověď. Když jsem se vrátil do své kanceláře k výslechu, kolega se s ním zrovna bavil o přítelkyni jeho syna. Chvíli jsem poslouchal a z hovoru jsem vyrozuměl, že z přítelkyně svého syna není zrovna nadšený a ještě méně že byla nadšená jeho manželka. Šlo o 35letou ženu, dvakrát rozvedenou, se třemi dětmi, která pracuje v blízké restauraci v Kubelíkově ulici jako servírka, bydlí v pronajatém bytě a syn ji neustále finančně podporuje. Pan Manda a hlavně jeho manželka z tohoto vztahu skutečně radost neměli, byl proto častým předmětem konfliktů a hádek, ale syn byl zamilovaný a neviděl ani neslyšel.

Na okamžik jsem si vybavil svoji vzpomínku na mnoho let starou scénu mojí mámy, když jsem ve 20 letech jako hrdina přivedl domů představit svou tehdejší 30letou přítelkyni. A to ani neměla děti a byla svobodná. „Jo, láska je láska,“ řekl jsem panu Mandovi. Ale než jsem stačil rozvinout úvahy na toto téma, volal mi kolega z výjezdové skupiny a požádal, zda bychom mohli přivést pana Mandu, aby se podíval, co se v bytě všechno ztratilo, a oni měli ucelené ohledání místa činu. To mě také zajímalo. Tak jsem panu Mandovi oznámil, že společně pojedeme k němu do bytu zjistit, zda se tam něco neztratilo.

Do té doby jsme jej nechávali spíše v nevědomosti, že ani my ještě nic nevíme o příčině smrti jeho manželky a že je to nespíše důsledek požáru a nešťastné náhody. Pana Mandu moje slova překvapila a nechápavě se zeptal, co by se jako mělo ztratit... Pořád asi doufal, že se jedná o nešťastnou náhodu. Už nemělo cenu něco tajit, oznámil jsem

mu proto, že manželka byla nejprve zavražděna a až potom byl byt zapálen. To pro něho byl další šok. Odmítl jsem mu odpovědět, jak byla zavražděna, ale pro jeho útěchu jsem dodal, že asi nějakým zlodějem. To jsem si vlastně do té doby myslel také, i když verzi přicházelo v úvahu více.

Po příchodu do bytu už v chodbě za vstupními dveřmi pana Mandu ihned zaujalo několik knih vyndaných z knihovny. Začal je okamžitě prohlížet a konstatoval, že chybějí peníze. Dohromady 80 000 Kč. Jak uvedl, byla to taková železná zásoba pro případ nečekaných výdajů. Bylo vidět, že je překvapený, a já tušil proč. Nemusíte být žádný velký detektiv, aby vás napadlo, že pachatel přesně věděl, kde hledat. Tohle byla taková menší skříň, spodní část sloužila asi do dvou třetin jako prádelník a horní část byla prosklená knihovna na jednu řadu knih. Konkrétně se jednalo o spisy Aloise Jiráska, což byla spíš taková dekorace. Když pak procházel byt, konstatoval, že nic jiného se neztratilo. Také podle něho nebylo nikde nic zpřeházené. Ani jsem si nechtěl připustit další verzi, a sice že pachatelem by mohl být jeho syn s motivem sponzoringu své přítelkyně. Tohle ale na náhodného zloděje přece jen nevypadalo, protože mimo knih bylo všechno ostatní na svém místě. Sice jsem se pana Mandy do té doby neptal, ale trochu mě zarazilo, že v bytě není jeho syn. Dalo by se očekávat, že už se bude snažit uklízet. Byl skoro večer a oni tam pravděpodobně budou muset spát. Když nic jiného, bude třeba převléct povlečení – páchnoucí a ušpiněné sazemi z hoření.

Zeptal jsem se přímo pana Mandy, kde syn je. Nevěděl, prý ale nejspíš u své přítelkyně, která bydlí někde na Černém Mostě v pronájmu. Zatelefonoval mu a zeptal se ho, kde je. Dozvěděl se, že syn je v restauraci u své přítelkyně, která má dnes směnu. Při telefonátu působil trochu rozpačitě. Bylo mi ho v ten moment docela líto. Přišel o manželku a možná měl stejné podezření jako já. Určitě to z hlavy vytěšňoval a nebylo by vhodné se na to ptát, tak jsem raději mlčel. Jen

jsme si s kolegou nenápadně vyměnili pohledy, evidentně ho napadla stejná myšlenka...

S panem Mandou jsme se rozloučili, dodatečně mu projevíli upřímnou soustrast a odešli. Na schodech jsem kolegovi polohlasem řekl, že si půjdeme do restaurace promluvit s mladým Mandou. Ale ještě předtím jsme si sedli do našeho služebního auta, abychom si v klidu utřídili myšlenky. Pořád jsme se nemohli srovnat s tím, že by dosud netrestaný kluk kvůli penězům pro nějakou holku zabil vlastní mámu. Zavolał jsem kolegu, který vyslychal instalatéra Kozla, jemuž měl jet mladý Manda pomáhat skládat a zajišťovat věci na stavbě v Praze 10. Instalatér vypověděl, že kluk tam sice přijel, ale pozdě, až kolem 15. hodiny, a on skoro všechny věci vynosil sám. Vymlouval se prý, že sháněl zámek a někde se byl ještě najíst. To bylo zajímavé zjištění, které znamenalo, že Tomáš Manda nemá na dobu smrti alibi. To už pomalu bylo na tzv. sebrání a zadržení, ale nevěděli jsme, kde jsou peníze, a to bylo důležité. Ty byly na něco hodně nutného. Třeba mohl hrát automaty, ale spíše jsme se domnívali, že peníze byly pro jeho přítelkyni. Byl by div, kdyby rozvedená žena se třemi dětmi neměla finanční problémy.

S kolegou jsme se domluvili, že Tomáše Mandu nebudeme vyslychat v restauraci, ale vezmeme si ho k nám. Když jsme vešli dovnitř, restaurace byla docela plná hostů. Byl totiž pátek večer. Hned po příchodu nás upoutala jedna věc, a tou byla servírka. Byla to žena s hodně vyžilou tváří, měla zplihlé tmavé vlasy po ramena a výrazně silnou, asi 165 cm vysokou postavu. Tu nadváhu jsem odhadoval na více než 30 kg. Viděl jsem, jak se kolega rozhlíží po lokále, jako by hledal nějakou jinou, ale byla to ona. Ani jsem se nedivil, že paní Mandová raději položila svůj život, než aby měla takovou snachu. Za chůze jsem se jí zeptal, který z hostů je Tomáš Manda, a ona ukázala na mladého muže, který seděl u stolku hned u výčepního pultu. Byl to tmavovlasý štíhlý kluk, přesný opak své přítelkyně. Jako by nás už

očekával a vyhlížel, jeho pohled byl takový vstřícný, ještě než jsme k němu došli.

Ani jsem nevyndával služební průkaz, jen jsem ho pozdravil a řekl, že jsme z kriminální služby. On se tvářil celkem odevzdaně, jako by tápal v tom, zda ho jdeme sebrat, nebo s ním jen mluvit. Byl již trochu opilý, ale ne zas tak moc. Kolega mu řekl, že s ním potřebujeme mluvit ohledně smrti jeho mámy, a požádal ho, aby jel s námi na policii, že tady v restauraci to není vhodné a že ho sem zase odvezeme. To ho asi uklidnilo. Zavolal na servírku, že se za chvíli vrátí, a jel s námi.

V autě se jen obligátně zeptal, zda již něco víme o tom, kdo to udělal a jak se to stalo. O penězích vůbec nemluvil. Bylo vidět, že táta mu pouze zavolal, že máma je mrtvá a že ji asi někdo zabil a byt zapálil. Vždycky jsem měl trochu potíže hovořit s pozůstalými o pitvě jejich blízkého, ale u něho jsem tento problém neměl. Řekl jsem mu, že tělo bylo hodně shořelé a o příčině smrti nám řekne pitva, která se bude konat až v pondělí. V kanceláři jsem ho požádal o občanský průkaz a z něj jsme si opsali jeho nacionále. Ty jsme měli dávno zjištěné, ale byl to důvod, abych plynule navázal a požadoval jméno, narození a bydliště jeho přítelkyně. Samozřejmě se zeptal, na co to chceme, že ona s tím nemá nic společného. Na to už jsem měl připravenou odpověď, že ona je jako člen rodiny, a tak mi to nadiktoval. Jednalo se o nějakou Kateřinu Jandovou, 35 let, rozvedenou matku tří dětí.

Najednou se ve dveřích objevila hlava našeho vedoucího oddělení Pepíka Lotese. Byl jsem rád, že tam zůstal i po pracovní době. Byl to přece jen srdcař a byl zvědavý, jak se případ vyvíjí. Vyšel jsem na chodbu, a protože Pepík už základní informace věděl od výjezdu, řekl jsem mu o chybějícím alibi a o přítelkyni, která má zřejmé finanční problémy. Zamyslel se a pak jen tak bezděčně pronesl: „Hele, to buď budou lichváři, anebo dlužní na nájmu a bytný ji i s dětmi vyhazuje z bytu. Anebo obojí dohromady. Kvůli jídlu by takovou zoufalost neudělali.“ Měl naprostou pravdu. Ještě jsem ho požádal, zda by šel na

chvíli k výslechu, aby tam kolega nebyl sám. Já jsem mezitím zašel za ostatními z týmu a požádal je, ať někde seženou toho pronajímatele bytu. Nevěděli jsme o něm vůbec nic a nemohli jsme se spoléhat na to, že se lidé v domě na Černém Mostě budou znát. Nejjednodušší by bylo zeptat se na jméno bytného přímo Tomášovy přítelkyně, ale pokud by se jednalo o dluh na nájemném, mohli bychom způsobit na případu velké škody. Takhle jsme pořád měli šanci, že odcizené peníze někde dohledáme a bude to hlavní důkaz.

Kolegové odjeli a já se vrátil k výslechu Tomáše Mandy. Ten zrovna vypovídal o tom, jak na náměstí Bratří Synků v Praze 4 kupoval visací zámek a dva metry řetězu na zajištění instalatérského materiálu. Nebyl jsem v obraze, co se týkalo časového sledu, a tak jsem se raději neptal, ale tušil jsem, že to mladému Mandovi nebude časově souhlasit. Ono vyjet z náměstí Míru ve dvanáct a do Kodaňské ulice přijet ve tři, to byla dlouhá doba i s nákupem zámku. Jako by tušil moje myšlenky, dodal, že si náhodou vzpomněl, že se byl najíst v jedné restauraci, která je kousek od železářství, a pak jel rovnou na stavbu do Kodaňské. Tím vysvětlil dalších asi 30 minut, ale pořád to nesouhlasilo.

Neměli jsme v úmyslu zadržet ho jako podezřelého, i když by to asi šlo. Nejdřív jsme chtěli mít všechno pohromadě. Na to jsme se nemuseli ani domlouvat. Ono někoho nařknout, že zabil vlastní mámu, je silné kafe a takovou jistotu jsme neměli. Nedalo mi to, tak jsem se ho zeptal, jak dlouho jel ze Synkáče (pozn. redakce: nám. Bratří Synků) na Kodaňskou. Aní jsem mu zatím neřekl o výpovědi pana Kozla, že Tomáš přijel na stavbu těsně před třetí hodinou. To už na něho bylo moc a ohradil se, že ho vyslycháme, jako by zabil mámu.

„To jsme nikdo z nás neřekl, pane Manda. Ale musíme mít všechno prověřené a vy tam zatím máte minimálně půldruhé hodiny mezeru. Tak to nějak vysvětlete.“ Začal na můj vkus trochu déle přemýšlet. Pepík Lotes se na mě tázavě podíval, nevěděl, jestli chci takový ten finální výslech, nebo ne. Jen jsem mírně zakroutil hlavou, což značilo,

že ne. V ten moment mladý Manda pronesl větu: „Tak já vám to tedy řeknu.“ Nevím, jak ostatním, ale mně se přímo zatajil dech. Myslel jsem, že se chystá k přiznání... Ale on pokračoval: „Špatně se mi o tom mluví, ale byl jsem si zasouložit na erotickém privátu.“

Vzpamatoval jsem se z kolegů jako první a začal zmateně hovořit něco v tom smyslu – no, proč ne, od toho tu jsou a že se nemusí za to stydět. Byla to asi dost chaotická řeč, protože spíše jsem v hlavě řešil, že nám nejspíš právě padla naše hlavní verze. Tomáš nám celkem ochotně popsál, že privát se nachází v Praze 10 v Žitomířské ulici číslo 18 a že žena, se kterou byl, tam byla sama, jmenuje se Nadia, asi Ukrajinka nebo Ruska, a je to 175 cm vysoká dlouhovlasá blondýna. Našel si ji na erotickém portálu, na jehož inzerát narazil v restauraci, kde se byl najíst. Bylo to prý momentální rozhodnutí. Její služby si s ní domluvil na hodinu, ale zdržel se déle, protože jí v pokoji vyměňoval zásuvku. Telefonní číslo, na které jí volal, si prý kvůli přítelkyni vymazal, protože ta jeho telefon často používá.

Sice neradi, ale Tomáše jsme propustili. Neměl jsem z toho zrovna nejlepší pocit, a tak jsem ještě na poslední chvíli vymyslel, že ho raději odvezeme domů, aby nemusel pěšky. On to celkem s povděkem přijal. Domluvil jsem se se dvěma kolegy, že ho odvezou, ale zůstanou alespoň dvě hodiny čekat v blízkosti baráku, abychom věděli, kdyby Tomáš chtěl někam jít. Nemohl jsem se zbavit obav, aby nešel za tou prostitutkou a neudělal si u ní alibi. Ony peníze jsou mocné a zvláště v těchto sférách... Jak jsme asi po hodině zjistili, Tomáš sice vyšel z baráku, ale šel do restaurace, kde dělala jeho přítelkyně, a po zavírací době spolu pak odjeli Tomášovým autem směrem na Černý Most.

Po jejich odjezdu jsme seděli u mě v kanceláři a nikdo z nás ani neměl náladu mluvit. Donekonečna jsme rozebírali, že když zabiješ vlastní mámu, nepůjdeš přece do hodiny souložit na erotický privát. To nám hlava nebrala. Také časově se nám to začalo hroutit. Naše vymyšlení přerušil telefonát kolegů, kteří byli hledat majitele bytu